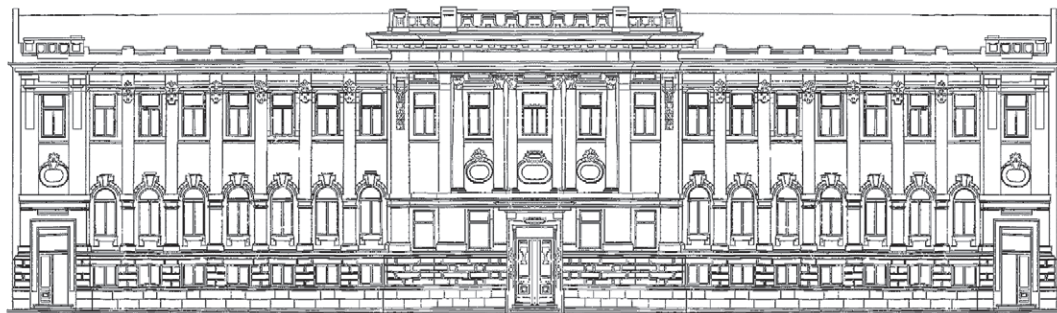

LIETUVOS MOKSLŲ AKADEMIJOS rūmai

Vytautas Purnas

LIETUVOS MOKSLŲ AKADEMIJOS rūmai

Vytautas Puronas

Gedimino pr. 3, Vilnius

TRUMPA ISTORINĖ APYBRAIŽA

Vilnius

2007

ISBN 978-9986-08-044-2

© Lietuvos mokslų akademija, 2007

Turinys

- 1) Pastato statybos prielaidos ir aplinkybės ...6
- 2) Rūmų statybos periodo – XX a. pradžios – paplitusių architektūrinių stilių taikymo sritys ...10
- 3) Pastato architektas Michailas Prozorovas ...16
- 4) Rūmų architektūros bruožai ...17
- 5) Pastato naudotojai iki perdavimo Lietuvos mokslų akademijai ...25
- 6) Lietuvos mokslų akademijos įsikūrimas nuolatinėje būstinėje ...32
- Literatūra ...42

Lietuvos mokslų akademija įkurta 1941 m. sausio 16 d. kaip institucija, turinti mokslinio tyrimo ir pagalbines įstaigas bei įmones. Į personalinę Mokslų akademiją reorganizuota 1991 m.

Lietuvos Respublikos Seimo papildytame bei 2003 m. naujai priimtame Mokslo ir studijų įstatyme Lietuvos MA sąvoka apibrėžiama: „Lietuvos mokslų akademija yra biudžetinė įstaiga, jungianti žymiausias Lietuvos ir savo veikla su Lietuva susijusius užsienio mokslininkus“ (12 straipsnis). Šiai elitinei mokslininkų bendrijai suteikiama plati autonomija, t. y. organizuoti veiklą pagal jos narių priimtą ir Seimo patvirtintą statutą pagrindiniams savo uždaviniams – būti mokslo ir studijų, ūkio, kultūros, socialinės raidos, aplinkos apsaugos, sveikatos apsaugos ir kitais klausimais moksliniu ekspertu – bei kitiems MA statuto numatytiems tikslams įgyvendinti. MA leidžiama valdyti Vyriausybės paskirtą valstybinį turtą ir juo neatlyginamai naudotis (MA statuto 7 str.). Lietuvos Respublikos Seimui pritarus minėtoms MA teisėms, tvirtindama jos statutą Vyriausybė 1993 m. birželio 15 d. potvarkiu Nr. 447 p. perdavė

Lietuvos mokslų akademijai administracinį 3686 m² bendro ploto pastatą (jos naudotą nuo 1958 m.), esantį Vilniuje, Gedimino pr. 3. Šį Lietuvos MA būstinės adresą dar kartą įteisino Seimas 2003 m. kovo 18 d. nutarimu Nr. IX-1374 tvirtindamas atnaujintą MA statutą.

1) Pastato statybos prielaidos ir aplinkybės

XIX a. pabaigoje vyko spartus carinės Rusijos ekonomikos kilimas. 1897 m. aukso rublis tapo pagrindinis imperijos piniginis vienetas – tai labai išplėtė vietinių ir tarptautinių kreditinių paslaugų poreikį, todėl intensyviai steigėsi bankai ir kitos kredito įstaigos. Rusijos valstybinis bankas, kurio funkcijos ir reikšmė buvo sustiprinta ne tik ekonominiais veiksniais, bet ir valdžios dekretais, taip pat plėtė savo įtaką, ypač besiribojančiuose su užsieniu rajonuose. Tai buvo svarbiausios aplinkybės, lėmusios Valstybinio banko skyriaus statybos vietos pasirinkimą Vilniaus mieste. Šio objekto statybai sukurta bendrovė įsigijo prestižiniame rajone – Georgijaus (Jurgio) prospekte, prie Arkikatedros – žemės sklypą ir 1903 m. pradėjo darbus. Tuo metu lietuviškosiose srityse dar labai jautėsi pasaulinės ekonominės krizės pasekmės, ypač sutrikdžiusios kainų ir kredito sistemas, prekių realizavimo ir darbo jėgos rinkas. Nėgana to, greitai iki Vilniaus atsirito streikų ir politinių riaušių lydimos neramumų bangos, kurios kilo dėl Rusijos Japonijai pralaimėto karo. Nors minėtos aplinkybės, be abejo, sudarė sunkumų bendrovės veikloje,

tačiau turtingam užsakovui finansuojant statybos vyko. Skelbiamos kelios banko rūmų statybos baigimo datos: 1906, 1908, 1909. Matyt, visos laikytinos patikimomis. Pirmiausia skelbiama, kad atlikti pagrindiniai statybos ir montavimo darbai. Vėliau pranešama apie atliktą apdailą, papuošimus. Statybų metu buvo įrengti ir specifiniai banko atributai, pavyzdžiui, kambarys-seifas, skirtas valiutinėms ir kitoms vertybėms saugoti. Rūsyje, be banko veiklai skirtų patalpų, buvo įrengta katilinė ir kuro sandėliai vietinei centrinio šildymo sistemai. Katiline baigta naudotis tik XX a. septintajame dešimtmetyje, pastatą prijungus prie Šiluminės elektros centralės (ŠEC).

Statinys iš Tilto gatvės pusės pasikeitė po 1925 m., kai Lenkijos bankas pastatė priestatą, aptvėrė aukšta mūrine tvora, įrengė metalinius vartus. Vėliau pastate buvo atliekami eiliniai remontai: dažomos sienos, keičiami susidėvėję inžineriniai tinklai, remontuojami stogai ir pan.

Lietuvos mokslų
akademijos
rūmų
fasadas

LIETUVOS MOKSLŲ AKADEMIJOS rūmai

Pastato
fragmentas
iš Tiltų
gatvės

2) Rūmų statybos periodo – XX a. pradžios – paplitusių architektūrinių stilių taikymo sritys

Architektūriniai stiliai, kaip visuomenės materialinės kultūros mados raiška, plito nepaisydami valstybių sienų, atskirų šalių tarpusavio santykių. Savitumą jiems teikė tik bandymai prisitaikyti prie vietinių tradicijų ar architekto puoselėjamų vertybių. Nežiūrint to, kad aptariamuoju laikotarpiu lietuviškos žemės buvo inkorporuotos į Rusijos imperiją, madingi Vakarų Europos architektūros stiliai pasiekdavo Vilnių, Kauną ar kitas vietas atsilikdami tik 5–10 metų.

XX a. pradžioje statomų Lietuvos kulto pastatų architektūroje dominuoja pseudogotika, dvarų rūmų – klasicizmas, o valdžios ir kitų visuomeninių pastatų – tebesitęsiantis eklektizmas (dar vadinamas istorizmu). Tačiau pastarasis jau buvo stipriai veikiamas modernio idėjų ir šie stiliai įvairiai susiliedavo. Moderno kryptčiai būdingas atsiribojimas nuo mechaniško istorinių formų perkėlimo, savitas dekoravimas. Daugiau naudota naujų ir unikalių konstrukcijų (pvz., metalo santvaros, gelžbetonis), natūraliųjų apdailos medžiagų (pvz., tašyti akmenys, kaltas metalas, faktūrinis tinkas). Pastatų fasadai įgavo naujų

formų. Istorizmo ir modernio stilių susiliejimas ypač būdingas XX a. pradžioje Vilniuje statytiems kredito įstaigų pastatams.

LIETUVOS MOKSLŲ AKADEMIJOS rūmai

Centrinis
įėjimas į
Lietuvos mokslų
akademijos
rūmus

Lauko durų
dekoru
detalė

Atminimo lenta
ilgamečiam
Lietuvos mokslų
akademijos
prezidentui
akademikui
Juozui Matuliui

Lietuvos
persitvarkymo
sąjūdžiui
skirta
atminimo
lenta

Fasadą
puošia
ovalūs
langai

Kalto metalo
tvorelė ir gėlynai
prie Akademijos
fasado

3) Pastato architektas Michailas Prozorovas

Rusijos valstybinio banko skyriaus pastatui buvo pasirinktas vilniškio architekto Michailo Prozorovo projektas. M. Prozorovas – keleto įspūdingų miesto pastatų autorius, 1883–1906 m. Vilniuje ėjęs įvairias su statybomis susijusias atsakingas pareigas. Yra žinoma, kad M. Prozorovas gimė 1830 m., o jo gyvenimo pėdsakai išnyksta 1914 m. Manoma, kad Pirmojo pasaulinio karo metais jis mirė.

Statybininko bei architekto specialybę M. Prozorovas įgijo Peterburgo civilinių inžinierių institute. Šios aukštosios mokyklos auklėtiniams būdingas statybos techninių savybių išryškinimas, racionalių sprendimų ir planavimo naujovių ieškojimas. Tai pastebima ir M. Prozorovo darbuose. Jis buvo ano meto naujų metalo ir gelžbetonio konstrukcijų žinovas. Be Valstybinio banko skyriaus pastato (Gedimino pr. 3), dėl pritaikytų daugelio naujovių itin pažymėtini jo suprojektuoti Bankas ir prekybos namai (Didžioji g. 18 / Savičiaus g. 2) bei Pirklių klubas (Gedimino pr. 35 / J. Tumo-Vaižganto g. 1).

4) Rūmų architektūros bruožai

Architekto M. Prozorovo suprojektuotus ir pastatytus banko rūmus vieni priskiria eklektinei architektūrai, kur vyrauja neoklasicizmo stilius ir modernio interpretacija, kiti pastatą laiko modernio pavyzdžiu. Tai reprezentacinis pastatas, papuošęs to meto formuojamą miesto centrą ir simbolizavęs jį stačiusių šeimininkų prabangą. Tam greta klasicizmo ir modernio stiliaus fasado tarnauja ir įmantriai išlankstyta kalto metalo tvorelė prie gatvės, padidindama pastato apžvalgos zoną bei suteikdama vietos aplinką puošiančiai augmenijai. Pastato gatvės korpusas turi „T“ raidės formą. Dar yra du kiemo korpusai, tarp kurių išsidėstę kiemeliai, atitverti nuo Tilto gatvės mūrine siena ir metaliniais vartais.

Šalia imponantiško fasado pastatui būdingos įdomiai sukurtos vidaus erdvės, puošnus, gausiai dekoruotas interjeras. Viduje išryškėja organiška vestibulio ir salės erdvių jungtis – platūs balto marmuro laiptai ir arkada antro aukšto vestibulyje. Arkos formą atkartoja salės durys ir langai bei durys, vedančios iš vestibulio į antro aukšto koridorius.

Gatvės korpuso patalpose ir salėje daug puošybos elementų: grotelės, metalo šviestuvai, bareljefai, augaliniais motyvais puošti kapiteliai, dekoratyvinės ornamentuotos juostos, liUNETės, kalto ir lieto metalo turėklai, keraminių plytelių klojimo piešiniai koridoriuose ir kt. Interjero turtingumą pabrėžia kelių atspalvių polichromija, auksuotos dekorų detalės. Originalius architektūrinius sprendimus leido daryti ir kai kurių naujų medžiagų bei unikalių konstrukcijų naudojimas. Banko operacijoms skirtos salės (dabar Konferencijų salės ir Mažosios salės) perdengimui tuo metu pirmą kartą Vilniuje panaudotas elipsės skerspjuvio gelžbetoninis skliautas, kuris, be papildomų atramų, perdengė 16,5 m pločio 440 m² erdvę.

Kalbant apie fasadą dar pažymėtinos centrinio ir šoninių įėjimų iš gatvės durys, puoštos drožiniais, kalto metalo grotelėmis. Naujausi akcentai – prie centrinio įėjimo įtvirtintos dvi granitinės atminimo lentos: iš kairės – ilgamečiui Mokslų akademijos prezidentui akad. Juozui Matuliui pagerbti, iš dešinės – Lietuvos persitvarkymo sąjūdžio įkūrimo vietai pažymėti.

Kiemo korpusų architektūra kuklesnė. Juose tik atkartotos gatvės fasado langų formos. Eksterjeras ir interjeras puošnumu nepasižymi.

Pastato naudotojai, vykdydami eilinius remontus, nesugadino rūmų išvaizdos autentiškumo, plano, konstrukcijų ir stilistinio unikalumo. Atlikti tvarkymai pažeidė tik kai kurias vidaus erdves, planavimo elementus.

Pagal pateiktus aprašymus galima reziumuoti, kad rūmai jų statybos laikotarpiu savo formų solidumu, naujų konstrukcijų ir medžiagų naudojimu lygiavosi į Europos didmiesčių architektūrą. Mokslų akademijos rūmai – reikšmingas XX a. pradžios visuomeninių pastatų architektūros ir statybos pavyzdys.

Lietuvos
mokslų
akademijos
centrinio
įėjimo
vestibiulis

Centrinio
įėjimo
laiptų
fragmentas

Šoninio
įėjimo
laiptų
fragmentas

Renginys
Lietuvos
mokslų
akademijos
Konferencijų
salėje

Konferenciju
salė

Seminaras
Mažojoje
salėje

5) Pastato naudotojai iki perdavimo Lietuvos mokslų akademijai

Įrengus Rusijos valstybinio banko Vilniaus skyriaus pastatą, 1908 m. pabaigoje pradėjo veikti ir imperinė kredito įstaiga. Čia taip pat buvo atidaryta Valstybinio banko kuriojama Centrinė taupomoji kasa. Valstybinio banko Vilniaus skyrius savo įprastinę veiklą vykdė kol priartėjo Pirmojo pasaulinio karo frontas. Tapus neišvengiamam vokiečių kariuomenės įsiveržimui į Vilnių, Valstybinio banko skyrius, jame saugotos vertybės, dokumentacija, archyvas ir pagrindiniai darbuotojai 1915 m. vasarą buvo perkelti į Nižnij Novgorodą.

1915 m. rugsėjo 19 d. vokiečiams užėmus Vilnių, čia buvo sudaryta okupacijos srities karinė valdyba, priklausanti Oberostui (vyriausiajam Rytų krašto kariuomenės vadui). Beveik visoms valdymo įstaigoms buvo suteiktos patalpos Jurgio prospekte. Nuolat keičiantis karinėms žinyboms priskirtoms teritorijoms, pamažu iš Vilniaus tapo valdoma visa Lietuva ir Suvalkų sritis. Okupacinės valdžios įstaigos pavadinimas pakeistas į „Militärverwaltung Litauen“ (Lietuvos karinė valdyba). Surenkant iš

okupuoto krašto gyventojų mokesčius, baudas, duokles bei kontribucijas svarbias funkcijas vykdė ir kai kurios tarnybos, įsikūrusios buvusio Rusijos valstybinio banko skyriaus patalpose.

1918 m. vasario 16 d. paskelbus Lietuvos nepriklausomybę, buvo planuojama šiuose rūmuose steigti Lietuvos banką. Tačiau dėl bolševikų sukulto sąmyšio šios idėjos įgyvendinimas buvo atidėtas. 1920 m. vasarą, atsiradus vilčių Vilnių sujungti su Lietuvos Vyriausybės Kaune kontroliuojama teritorija, iš Apeiliacijos ir apygardos teismo rūmų (dab. Gedimino pr. 40) į Jurgio pr. 3 pastatą persikėlė lietuvių Karo komendantūra ir kai kurios kitos įstaigos.

1920 m. spalio 9 d. lenkams antrą kart užėmus Vilnių, čia jau ilgam pradėjo kurtis įvairios Lenkijos organizacijos ir įstaigos. Buvusiose Rusijos valstybinio banko skyriaus patalpose įsteigtas Lenkijos banko skyrius ir Taupomoji kasa (Jurgio prospektas pervadintas į A. Mickevičiaus gatvę). Čia taip pat įsikūrė ir kitos su kreditu bei finansais susijusios tarnybos. Lenkijos banko skyrius veikė iki sovietų invazijos

ir Vilniaus užėmimo. 1939 m. rugsėjo 17 d. sovietinė okupacinė valdžia nedelsdama šią kredito instituciją perdavė Nacionalizuotų bankų Vilniuje įstaigai. Pastaroji organizavo visų aktyvų, vertybių, dokumentacijos bei archyvų išvežimą į Sovietų Sąjungą.

Sugrąžinus Vilnių Lietuvai 1939 m. spalio 10 d., vėl buvo nutarta šias patalpas (dabar jau Gedimino prospekte) panaudoti Lietuvos valstybinio banko reikmėms. Sprendimo nepakeitė ir netrukus įvesta sovietų valdžia. 1941 m. pradžioje buvo pradėti rūmų remonto darbai. Tačiau juos užbaigti teko vokiečiams, 1941 m. birželio 23 d. užėmusiems Vilnių. Suremontavus Gedimino pr. 3 pastatą, jame įsikūrė vokiečių okupacinės valdžios Vilniaus srities komisaro įstaiga ir apsaugos tarnybos. Viršutiniame aukšte buvo įrengti du butai aukščiausio rango pareigūnams.

Sovietų armija užėmė Vilnių 1944 m. liepos 13 d. Jau kitą dieną mieste atsirado iš Rusijos evakuacijos sugrįžusi ir savo sudėtį papildžiusi tuometinė vyriausybė – Liaudies komisarų taryba. Netrukus ji

įsikūrė karo mažiau nuniokotose Gedimino pr. 3 pastato patalpose. Dėl šios akcijos nukentėjo aplinkiniai gyventojai, nes į šalia esančius namus įkėlė kareivių ir saugumiečių grupės minėtai įstaigai apsaugoti, neretai išvarydami buvusius gyventojus.

Vyriausybei įsikūrus, pastate buvo atliktas kai kurių susidėvėjusių inžinerinių tinklų remontas, pertvarta buvusi banko operacijų salė ir įrengta patalpa, geriau pritaikyta posėdžiauti mažesniai žmonių skaičiui (pvz., vyriausybės nariams). Dabar atitvertoji dalis vadinama Mažąja sale. Viršutiniame aukšte buvo įrengta kino aparatūros patalpa, iš kurios galima demonstruoti filmus susirinkusiems Konferencijų salėje.

1956 m. spalio 8 d. buvo priimtas Vyriausybės nutarimas Nr. 503, kuriuo buvo numatyta patalpas Stalino pr. 3, iš jų išsikrausčius minėtai vyriausybinei įstaigai, perduoti Mokslų akademijai.

Posėdžiauja
Lietuvos mokslų
akademijos
prezidiumas.
Iš kairės:
A. Kusta,
V. A. Tamošiūnas,
V. Ostaševičius,
V. Razumas,
Z. R. Rudzikas,
V. Vasiliauskienė,
L. Sauka

Lietuvos
mokslų
akademijos
prezidento
kabineto
interjeras

Mažosios
salės
liunetė

6) Lietuvos mokslų akademijos įsikūrimas nuolatinėje būstinėje

Buvusios įstaigos darbuotojai išsikėlė iš Vyriausybės paskirto Mokslų akademijai pastato (Lenino pr. 3) tik 1958 m. pavasarį. Netrukus ten pradėjo keltis MA prezidiumas ir MA priklausantis Ekonomikos bei Geografijos ir geologijos institutai. Dauguma patalpų nebuvo remontuotos, o tik išvalytos.

1959 m. balandžio 3 d. tuo metu buvusiame mašininkų biure (dabar Biologijos, medicinos ir geomokslų skyrius) staiga įsiplieskė gaisras. Išdegė popieriaus dulkių prisigėrusios patalpos vidus, nemažai nukentėjo Mažoji salė, šiek tiek – Konferencijų salė. Gaisro pasekmės (aprūkusios lubos ir sienos) buvo pastebimos koridoriuose ir kai kuriose kitose patalpose. Pagal to meto kainas nuostoliai siekė beveik 160 tūkst. rublių. Po kelerių metų, reorganizavus Geografijos ir geologijos institutą, iš MA rūmų (I-o aukšto iš Tilto gatvės) išsikėlė šios išskaidytos įstaigos darbuotojai. Dauguma laisvų patalpų atiteko Ekonomikos institutui. 1969–1971 m. iš MA rūmų išsikraustė ir ekonomistai.

Lietuvos mokslų akademijai intensyviai plėtojant naujas mokslo kryptis ir kuriant institutus sparčiai

augo administracinio bei aptarnaujančiojo personalo skaičius. Darbo sąlygų gerinimo pretekstu 1981 m. buvo pertvirti pagrindinio korpuso viršutinio aukšto kambariai, kurių langai išeina į pietų pusę (į prospektą). Beje, projektuojant šiuos darbus visiškai nesirūpinta, kad būtų išsaugoti buvusių erdvių puošybos elementai.

1991 m., remiantis priimtu Mokslo ir studijų įstatymu, Mokslų akademija iš mokslo organizacijos, turėjusios 19 mokslo įstaigų (iš jų 17 mokslo institutų), tapo personaline Mokslų akademija. Jos vardu gauti ar statyti administraciniai, gamybiniai ir pagalbiniai pastatai, kurių bendras naudingas plotas sudarė apie 150 tūkst. m², tapo institutų, kitų įstaigų ar asmenų nuosavybe. Nėgama to, pačiai Mokslų akademijai teko kovoti dėl savo būstinės. Pradedant 1990-aisiais metais, nuolat lankėsi „komisijos“, neva turinčios teisę atsiimti banko praeitį turintį pastatą. Idėją atimti iš MA jos administracinį pastatą ir kur nors kitur iškelti Akademiją palaikė nemažai valdžios atstovų. Tik dėl to dvejus metus Seime nebuvo

tvirtinamas Lietuvos MA statutas: jame buvo nurodyta MA būstinė – Gedimino pr. 3, be to, buvo parengtas Vyriausybės potvarkio projektas dėl minėto pastato priskyrimo Mokslų akademijai. Tik 1993 m., kai į Seimą buvo išrinkti net 5 MA nariai (J. Bulavas, A. Kairys, J. Kubilius, J. Požela, P. Vitkevičius), aktyvios jų veiklos dėka pavyko patvirtinti pirmąjį personalinės Lietuvos mokslų akademijos statutą (ir tik vieno balso persvara). Tai nulėmė ginčijamo pastato priskyrimą Mokslų akademijai.

Priėmusi atitinkamą nutarimą, Vyriausybė leido MA pastato patalpų dalimi toliau naudotis Lietuvos mokslo tarybai, tuometiniams Filosofijos, sociologijos ir teisės institutui bei Kultūros ir meno institutui apmokant visas išlaikymo išlaidas. Vėliau institutai iš šių patalpų išsikėlė.

Tapusi pagrindine pastato naudotoja, tačiau gaudama skurdų finansavimą, Akademija negalėjo daryti kokių nors didesnių remonto darbų, nors pastato būklė buvo kritinė. Prasidėjo raštų su prašymais, įrodinėjimais siuntinėjimas į įvairias instancijas. Tik praėjus beveik penkmečiui nuo pastato perdavimo

MA, Vyriausybė rado galimybių iš rezervo fondo skirti lėšų stogo dangai pakeisti. Nauja skarda pastatas apdengtas 1998 m. Netrukus Vilniaus savivaldybė išdažė jo fasadą iš Gedimino prospekto pusės ir 2005 m. sutvarkė prie pastato esančius gėlynus.

Kai kurie pakeitimai padaryti ir Konferencijų salėje. Pastačius dizainerio V. Dineikos suprojektuotas į centrą aukštėjančias medines kolonas, scenoje (už prezidiumui skirtą stalą) išryškėjo tautinis akcentas, primenantis Gedimino stulpų simbolį. Salės pabaigoje (žiūrint nuo scenos) prie šoninių sienų pritvirtinti savo dydžiu ir forma langus imituojantys veidrodžiai sukuria erdvės pratęsimo įspūdį.

Atlikti darbai tik laikinai pristabdė namo amortizaciją, tačiau neišsprendė daugelio eksploatavimo ir naudotojų darbo sąlygų gerinimo problemų. Vėl buvo rengiami ir siunčiami raštai, kalbamasi su šalies vadovais dėl MA rūmų rekonstrukcijos. Pradėtas MA rūmų kapitalinis remontas vykdomas įgyvendinant Valstybės investicijų 2005–2007 m. programos patvirtintą projektą.

Pastaruoju metu Lietuvos mokslų akademijos rūmuose yra: Mokslų akademijos vadovybė, 5 MA mokslų skyriai: Humanitarinių ir socialinių, Matematikos, fizikos ir chemijos, Biologijos, medicinos ir geomokslų, Žemės ūkio ir miškų, Technikos; 3 MA padaliniai: Mokslo organizacinis skyrius ir archyvas, turintis skaityklą ir saugyklas; Inžinerinė-ūkio tarnyba; buhalterija. Čia taip pat įsikūrusi Lietuvos mokslo taryba, Lietuvos universitetų rektorių konferencija, MA leidykla, žurnalo „Mokslas ir technika“ redakcija.

Dekoro
elementai

* * *

Vienas svarbiausių renovacijos uždavinių pertvarkant pastatą bei patalpas yra laikytis griežtų tikslingumo kriterijų ir stengtis išsaugoti jų autentiškumą.

Atliekant patalpų renovaciją buvo pakeista kai kurių paskirtis, panaikintos arba pakeistos buvusios pertvaros, į naujas vietas perkeltos durų angos, restauruoti dekorų ir puošybos elementai ir pan. Atnaujintoje pastato dalyje pakeisti langai ir durys, paklotos parketinės arba plytelių grindys, pakabinti nauji šviestuvai ir kt. Kabinetuose ir šildomose patalpose sumontuoti naujo tipo centrinio šildymo sistemos radiatoriai, o pastato pietinėje pusėje esančiuose kabinetuose – dar ir vėsinimo įrenginiai.

Geresnės darbo ir veiklos sąlygas laiduoja padidėjusios elektros energijos naudojimo galimybės. Tam tikslui pastatyta atskira transformatorinė. Elektros tiekimo stabilumo užtikrinimas sudaro tinkamas sąlygas plėtoti ir efektyviai naudoti šiuolaikinę aparatūrą bei jų sistemas, veikiančias elektros silpnųjų srovių pagrindu, tarp jų kompiuterinę, informacinę, ryšių ir kitą elektroninę techniką.

Mokslų akademija yra mokslo žinių ir jų sklaidos centras, stiprinantis mokslininkų bei tyrėjų gebėjimus ir dalyvaujantis įgyvendinant šalies ateities prioritetus – kurti žinių visuomenę, užtikrinti jos saugumą.

Lietuvos
mokslų
akademijos
Konferencijų
salės
renovacija

Renovuotas
Lietuvos
mokslų
akademijos
archyvas

Literatūra

Vilniaus miesto istorija. T. 1, Vilnius, 1968.

Lietuvos architektūros istorija. T. 3, Vilnius, 2003.

Vilnius 1900–2005. Naujosios architektūros gidas. Vilnius, 2005.

A. Juškevičius, J. Maceika. Vilnius ir jo apylinkės. Vilnius, 1991.

Lietuvos MA bibliotekos rankraščių skyrius. F. 255.

Lietuvos mokslų akademijos archyvas.

Kalendarz Wileński informacyjny, r. r. 1921, 1925 ir kt.

Вся Вильна 1909, 1916, 1914.

Vytautas Purnas

LIETUVOS MOKSLŲ AKADEMIJOS rūmai

Redaktorė AURIKA BAGDONAVIČIENĖ

Tekstą rinko GENĖ GRIEŽIENĖ

Fotografė VIRGINIJA VALUCKIENĖ

Dailininkė MIGLĖ DATKŪNAITĖ

Spausdino UAB „Petro ofsetas“

Žalgirio g. 90, 09303 Vilnius

Užs. Nr. 246

